

Diana Andersson

"Hjärtats dynga i marmor och blyerts"
Galleriet, Härnösands Konsthall, till 13 okt.

I konsthallens galleri kliver man just nu in i ett surrealistiskt kabinett med sammetsröda väggar och övertäckta fönster, kanske in i en budoar av hemliga önskningar och begär. Det handlar om en välregisserad installation som är uppbyggd som en labyrint där du både kan fastna och gå fri i varje vinkel och hörn. Diana Andersson vet man inte säkert var man har, kanske är hon lika mycket en konstens bordellmamma som säljer obskyra upplevelser eller en häxmästare som förvandlar din syn på ett kick. Hela 77 verk fyller galleriet, på golv, podier, fönster och väggar. Skulpturer i marmor, brons, gips och betong fyller rummen, medan väggarna upptas av mindre bilder i blyerts.

Det är en minst sagt teatral uppvisning som Diana Andersson genomför. Då menar jag inte teatral som något effektivt påklistrat, utan som en föreställning där det visuella lånat mycket av teaterns dramaturgi. De röda väggarna är fonden som förstärker utställningens scenografi av intim kompakt arena (och allt ljus på mig, Diana, höll jag på att tillägga). Skulpturerna är till exempel uppställda på höga podier som aktörer där titlarna är handtextade och kan läsas som repliker. Att ge sig ut som betraktare och låta vägen snirkla sig fram som den vill mellan objekt, texter och bilder, får man kanske uppleva den märkliga situationen att plötsligt återkomma till verk som man inte visste att man hade sett.

Trängseln av upplevelser är alltså omtumlande, vilket gör det värt att besöka utställningen en andra gång för mera personligt sovrande. För visst är det mycket som serveras på ett fat, kanske ibland så att det läcker över kanten. Några metaforiska grepp kan i enstaka fall kännas sökta eller övertydliga. Men ändå, jag gillar detta överspel, hur många utställningar har man inte sett där den asketiska retoriken ekat tomt runt väggarna? Man känner sig knappast ensam i Diana Anderssons rum. Här kan man gå runt och hälsa på skulpturerna och inleda små intressanta samtal som vore de också besökare.

Diana Andersson är inte rädd för att ta ut svängarna. Det som ger tyngd i utställningen är bredden mellan lössläppt humor och sakralt allvar. Och med en underminering som gör att skrattet fastnar i halsen och allvaret får en oskuld man inte förväntar sig. Genomgående finns en ömsint medkänsla med alla de djur, människor och figurer som uppträder, i olika förklädnader, skepnader och förväxlingar. Om det så är en sur

amerikanska med hörselskydd, en skräckslagen person som angrips av en demon, en gumse med konstiga öron, en flyt-fågel, en turkosögd katt. En katt som vid ingången till utställningen liksom väser argt varför jag blivit ställd just här...

Om skulpturerna bygger på plötsliga metaforer eller ser ut som tanke-objekt, så vänder sig teckningarna mot berättelsen, från lekfulla surrealistiska dockspel till burleska åskådliggöranden av tillståndet i Sverige av idag. Ett citat: "Storm den femtonde. En gubbe plockade bär i naggen. I pyjamas. Han fick ett träd i huvet. Tvärdog. En dag i Sverige. OBS! Bilden är arrangerad." Det är nästan så att man vill tillägga att utställningen också är arrangerad, så man inte förväxlar den med det riktiga livet. Eller hur var det nu...?

Text och foto: Jan K Persson

2008-09-18